

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 15 maart 2011 in zaak nr. 10/28884 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit, verzonden op 19 maart 2010, heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit, verzonden op 10 augustus 2010 (hierna: het besluit), heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dit besluit vernietigd en de minister opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar te nemen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 april 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Awb doet de rechtbank uitspraak op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

Ingevolge het tweede lid vult de rechtbank ambtshalve de rechtsgronden aan.

Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen, indien een vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste).

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 64 van de Vw 2000 blijft uitzetting achterwege zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling, of die van een van zijn gezinsleden, niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.3. In zijn enige grief klaagt de minister dat, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij een onjuist beoordelingskader heeft toegepast door de vraag of vrijstelling van het mvv-vereiste krachtens artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dient te worden verleend alleen te beoordelen overeenkomstig het thans geldende beleid in plaats van het ten tijde van de aanvraag geldende beleid. De minister betoogt daartoe – onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 25 februari 2004 in zaak nr. 200306300/1 (JV 2004/154) – dat de rechtbank aldus het toetsingskader van artikel 8:69 van de Awb heeft miskend, nu de vreemdeling dit in beroep niet heeft aangevoerd.

2.3.1. Zoals volgt uit voormelde uitspraak van de Afdeling van 25 februari 2004, zijn door een bestuursorgaan vastgestelde beleidsregels geen recht in de zin van artikel 8:69, tweede lid, van de Awb. Uit de stukken noch anderszins kan worden afgeleid dat de door de rechtbank gebezigde vernietigingsgrond bij de door de vreemdeling voorgedragen beroepsgronden is ingeroepen. Door de verenigbaarheid van het besluit met het ten tijde van de aanvraag geldende beleid ambtshalve te onderzoeken, is de rechtbank buiten het geschil getreden. Reeds hierom slaagt de grief.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.5. De vreemdeling heeft betoogd dat het besluit in strijd is met het besluit van 18 december 2009 waaruit volgt dat hij niet kan reizen. Derhalve kan hij niet elders een mvv aanvragen, aldus de vreemdeling.

2.5.1. De beroepsgrond faalt reeds omdat de minister zich in het besluit van 18 december 2009, waarbij de vreemdeling uitstel van vertrek is verleend krachtens artikel 64 van de Vw 2000, op het standpunt heeft gesteld dat uit het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) van 15 december 2008 weliswaar volgt dat het verantwoord is voor de vreemdeling om te reizen, maar dat in zijn land van herkomst, Sierra Leone, geen adequate behandelmogelijkheden zijn. Gelet hierop

bestaat geen grond voor het oordeel dat de vreemdeling niet elders een mvv kan aanvragen.

2.6. Voorts heeft de vreemdeling – onder verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 20 juli 2010, LJN BN3761 – betoogd dat de minister zich in het besluit niet deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat hij naar Senegal kan reizen en daar de noodzakelijke medische behandeling kan ondergaan.

2.6.1. De minister heeft zich in het besluit op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste krachtens artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Daarbij heeft de minister terecht in aanmerking genomen dat, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, uit het advies van het BMA van 17 november 2009 volgt dat de vreemdeling in staat wordt geacht te reizen en dat uit het advies van het BMA van 8 maart 2010 volgt dat medische behandeling van de klachten van de vreemdeling in Senegal mogelijk is. Voorts heeft de minister het betoog van de vreemdeling dat hij niet de noodzakelijke medische behandeling kan krijgen, omdat hij niet uit Senegal afkomstig is, niet ten onrechte opgevat als een omstandigheid die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in Senegal betreft. Volgens de minister hoeven omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg betreffen – gelet op de uitspraak van de Afdeling van 4 oktober 2005 in zaak nr. 200504488/1 (JV 2005/445) – niet bij de beoordeling te worden betrokken en laat het feit dat Senegal niet het land van herkomst van de vreemdeling is, dit onverlet. Verder heeft de minister in aanmerking genomen dat de vreemdeling niet heeft gestaafd dat hij de behandeling van zijn mvv-aanvraag niet in Senegal kan afwachten.

2.6.2. Uit voormelde uitspraak van 4 oktober 2005 volgt dat bij de beantwoording van de vraag of zich een medische noodsituatie voordoet, in verband waarmee het niet voldoen aan het mvv-vereiste aan de vreemdeling niet wordt tegengeworpen, omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen niet in de beoordeling worden betrokken.

Voorts heeft de Afdeling bij uitspraak van 31 augustus 2011 in zaak nr. 201008031/1/V1 (www.raadvanstate.nl) het hoger beroep van de minister tegen voormelde uitspraak van de rechtbank van 20 juli 2010 gegrond verklaard, die uitspraak vernietigd en het inleidende beroep ongegrond verklaard. Hiertoe is onder meer overwogen dat de overeenkomstige toepassing van het beleid inzake de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg, in een situatie waarin een vreemdeling in een derde land, niet zijnde het land van herkomst, een mvv dient aan te vragen, niet onredelijk is.

2.6.3. Gelet op het hiervoor, onder 2.2 weergegeven, toetsingskader en hetgeen hiervoor, onder 2.6.1 en 2.6.2, is overwogen, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling naar Senegal kan reizen en daar de noodzakelijke medische behandeling kan ondergaan.

De beroepsgrond faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 15 maart 2011 in zaak nr. 10/28884;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. C.J.M. Schuyt en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

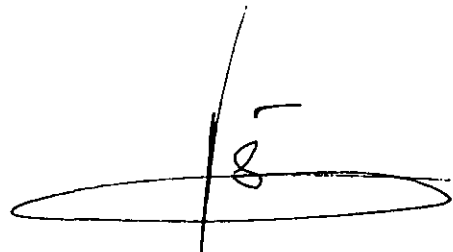
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 juli 2012

154-695.

Verzonden: 16 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser